

2
S
E
K
T
I
Ó
N

Tórshavn, tú Føroyalands miðstoða var,
tingstaður öld eftir öld.
Olavs kongs minni í 900 ár
higar dró oyggjalands fjeld.
Trónða og Sigmundar lúðrar og vápn
brutu her eldgamla sið.
Ellindur lýsti á Tinganes hátt
tingsins og kirkjunnar frið.

Her Føroya søga er rist í hvønn klett,
her Føroya mansevni góð
sett hava spor sitt í gøtur og tún,
traðkaðu fólkinum slóð.
Her bygdi Magnus og mannaði borg,
hongdi hvønn ránsmann í rá.
Hiðani Nólsoyar-Páls vitbjarta rødd
frælsissól boðaði frá.

Jóannes bóndi og Kristin í Geil
her reistu merki av ný;
Jákup og Próstin og háskúlans menn
lyftu tað hátt móti ský.
Her Hans Andrias um søgu og fólki
røddi og yndisligt kvað.
Føroya navn kent gjørdi víða um lond
Janusar máttmikla lag.

Higar í öldir kom sveinur og moy
úr hvørji Føroyalands bygd;
her hevur mangur sær livsvin valt,
vunnu livslukku og trygd.
Her vit úr summarsins anga og sól,
vini og alsk drukku rús,
kystur tær dúnjúku moyggjar, so alt
varð til eitt syngjandi brús.

Tøkk fái Havnin og fólkíð, har býr,
fyri góð minnir og gleim,
sum hon á Olavs halgaðu tíð
gav til hvørt Føroyalands heim.
Tí ólavsókan skal öld eftir öld
reka burtur klandur og sorg.
Veri, so leingi sum føroyingur er,
Tórshavn vár miðstöð og borg.

Poul F. Joensen

